

сж почти на оздравяне. По-нататък вече стават весели, лицето им се зачервява и побълява. Тъ се остригат и избръснатъ, та стават много хубави момци. Лекораненитъ за 10—15 дена оздравяватъ и си отиватъ въ отпускъ по домоветъ, а тежкораненитъ оставатъ много врѣме въ болницата.

Колко е весело, кога нѣкои си излизатъ! Идатъ, ржкватъ се съ всички, благодарятъ на сестритъ и засмѣни нарамятъ торбичкитъ си

Тъй Цвѣтанка служи дълго врѣме въ болницата. Единъ день тя бѣ много натъжена. Имаше съкашъ да стане нѣщо страшно. Единтъ отъ тежкораненитъ войници, къкмата на когото бѣ отнесена отъ граната, отъ день на день ставаше по-злѣ. Докторитъ три пѣти изрѣзваха гангранясалото месо, но раната не се затварѣше. И сутринъ и вечеръ Цвѣтанка прибираше чаршафи напълнени съ черна кръвъ. Момчето изпадна, поблѣднѣ като смъртникъ и прѣстана да яде. Гласътъ му съвсѣмъ отслабна. Цвѣтанка се изплаши. Тя чу единъ отъ другитъ войници да каже: „този братъ нѣма да го бжде“. И тя си помисли: дали нѣма да умре! Но рѣши да послужи отъ все сърдце на тежко болния. По цѣлъ день стоеше тя при леглото му, подаваше му по малко вода или нѣкоя и друга лъжичка чай. Войникътъ вече толкова отслабна, че не можеше да си мърда главата. Цвѣтанка се рѣши да остане и прѣзъ нощта при него. Началницата на сестритъ г-жа Михайлова поиска да я раздума.

— Не, каза тя, азъ ще остана. Ще му поможамъ устата съ лъжичка. Този човѣкъ ми е много милъ. Прилича на татка.